

Квітень (1958)

Вінграновський Микола Степанович

На крилах журавлів весна вже сушить весла,
Загомніли про життя діди,
І на стежин пахучі перевесла
З снопів тополь тече зелений дим.

І падає в ставки ночами п'яне небо, —
Де гуси білі сплять чутливим сном.
У снах своїх, мабуть, самі від себе
Дівчата пролітають над селом.

Летять вони неласкані, незаймані,
В розгоні мрій, не випитих ніким...
Повитий згадками, непростеними й зайвими,
Скрипить протезом сторож Явдоким.

Скрипить мені, що даль життя не хитра,
Уміти б все забути і все почать...
Та я іду під всі чотири вітри
На все життя закохувати дівчат,

Бо вже встає світання над дідами,
Прокинулись дівчатонька й дуби.
Сира земля пошерхлими губами
Припала до грудей сівалок голубих.

1958

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/kviten